

Com pot ser!

Dies abans de començar a escriure l'article d'aquest mes vaig estar donant voltes a tot allò del que volia parlar. Volia parlar del concert contra la sida, celebrat al Palau Sant Jordi de Barcelona. De la màgia i el poder que acabem tenint les persones si unim els nostres esforços. Del poder de la música, que cura l'ànima i anima el cos. Les notes, les melodies, ens traslladen a escenaris, a realitats possibles, a somnis que volem agafar... Ens fan pensar i vibrar.

I tot esdevé més màgic si ho compartim. Si els del costat s'emocionen igual que tu, canten igual que tu i piquen de mans igual de fort o més que tu. Tot es fa més gran i té una dimensió molt més universal si a la teva emoció s'hi suma l'emoció del veí del costat. Perquè la felicitat esdevé molt més nítida i transparent quan es comparteix.

També tenia ganes de parlar de projectes engrescadors, fruit també de la suma d'esforços, com les festes de les Escodines, la caminada pels camins transhumants organitzada per la fotògrafa Tanit Plana (Idensitat)..., d'aquells instants efímers que es viuen als carrers i a les places, a on es cou la vida. A on neixen les històries de veritat. Les que es viuen amb el cor.

Però avui vull parlar de dues mancances socials bàsiques a casa nostra: l'atenció digna en les administracions públiques i la poca empatia en els centres sanitaris. No sé si tot té a veure amb les retallades o els ajustos o, més aviat, amb el tarannà de les persones. I no pretenc generalització, no seria just.

Però, em demano: Pot ser que a l'Inem, un espai a on cada matí es reuneixen centenars i centenars de persones en una situació poc agradable, se'ls fa esperar una mitjana de quatre hores, sense poder treure els ulls de la pantalleta per por que se'ls passi el número? Pot ser que a les 11 del matí, l'hora d'esmorzar, la meitat del personal abandoni el seu lloc de treball per fer el seu cafè amb llet i no el torni a ocupar fins més de mitja hora després, davant la cara d'estupor dels que esperen? (No podria existir una organització per torns en l'esmorzar?). És possible que un espai com l'INEM no tingui un lavabo públic, ni seients suficients perquè tots puguin esperar sense deixar-s'hi la salut? Jo no sé si pot ser, però la veritat és el que és.

És possible que una vagi a urgències a un cap d'assistència sanitària un dilluns al matí i l'atenguin com si fos l'ovella d'un ramat? On queda l'empatia, el sentit comú, les paraules amables, el consol? Té a veure això amb les retallades o amb la ineptitud. Ser metge és només tenir una carrera? Es gasta molt temps en fer una encaixada de mans o un cop a l'espatlla?

El món és ple de bons professionals que no poden exercir, de gent bona que no rep el que mereix, de persones innocents que paguen per coses que no han fet, de gent que lluita sense recompensa, de campanes que toquen a morts massa sovint, de desagraïts que no valoren, d'egocèntrics que no paren de parlar de tocar de peus a terra, quan en són tan lluny que ni el veuen, de porucs que no s'atreveixen a dir: 'Et necessito' i de despistats o ocupats que obliden, massa sovint, de pronunciar un: 'T'estimo, gràcies'.

Us estimo. Gràcies per ser-hi. Tot està per fer, però amb vosaltres... tot sembla molt més possible.